

γλυκομιλῶ σύνθηθ. γλυκουμιλῶ βόρ. ιδιῶμ. γλυκομιλοῦ Εὐβ. (Βρύσ.) γλυκομιλάω Πελοπν. (Αἴγ. Λάστ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκομιλάου Πελοπν. (Βάλτ. Βερρεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ι λ ῶ. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁμιλῶ κατὰ τρόπον εὐπροσέγγορον, οἷονεὶ γλυκύν, εὐχάριστον σύνθηθ.: Ἐγὼ σοῦ γλυκομιλάου κ' ἐσὺ μοῦ γυρίζεις τίς πλάτες σου (= με περιφρονεῖς) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μᾶς γλυκομιλάει πάντα ἢ Ἀρετούλα. Εἶναι γλυκομίλητη γυναικα αὐτόθ. Μᾶς ἐγλυκομίλησε ὁ Παντελής, εἶναι χουστός ἀνθρώπος Πελοπν. (Αἴγ.) Δέν τοῦ γλυκομιλῆς τσαὶ ποτέ, ὅλο με τὸ ἄγριο τὸν πάεις Εὐβ. (Βρύσ.) || Ποίημ.

Ἐγειρες 'ς τὸν ὄμο μου τ' ὁμορφο κεφάλι
κ' ἔπαψε τ' ἀχέλι σου νὰ γλυκομιλῇ

Ι. Πολέμ., Παλ. βιολ., 42. β) Μεταφ., ὁμιλῶ τρυφερῶς, ἐρωτικῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν ἐπίασα πού τῆς γλυκομιλοῦσε Λεξ. Πρω.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητῆς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ ῶ.

Μόνον εἰς καθαρογλώσσ.: Ἐκκλησὰ μολυβοκνή, μολυβοκαντηλοπελεκητῆ, ποιός σέ γλυκομολυβοκαντηλοπελέκησε; — Τοῦ γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητῆ ὁ γιός.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητὸς ἄμαρτ. Θήρ. γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητῆ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ ῶ. Μόνον εἰς καθαρογλώσσ., τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ η τ ῆ ς.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ, τῶν οὐσ. μ ο λ ῦ β ι καὶ κ α ν τ ῆ λ ι καὶ τοῦ ρ. π ε λ ε κ ῶ.

Ἐκ καθαρογλώσσ., τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ η τ ῆ ς.

γλυκομοσχομυρώνω ἐνιχ. Μετοχ. γλυκομοσχομυρωμένη Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 217.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο σ κ ο μ υ ρ ῶ ν ω.

Ἰσχυρῶς εὐωδιάζω: Ποίημ.

Κι ὅταν 'ς τὴν κλίνη της θὰ γείρη
τὴ γλυκομοσχομυρωμένη
ὥσάν θεά, πού μέθη σείρει
μέσα 'ς τὰ ρόδα ξαπλωμένη.

γλυκομουριά ἡ, Ἄνδρ. (Γαύρ. Κόρθ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ μ ο υ ρ ι ᾶ.

Ποικιλία μορέας με γλυκεῖς καρπούς ἐνθ' ἄν.: Ἐχω δυνὸ γλυκομουριές, μιὰ ἄσπρη, μιὰ μαύρη Γαύρ.

γλυκομουρμουρίζω Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 46 Α. Πρεβελ. Ποίημ., 1.198 καὶ 385 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 197 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω.

Μο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω κατὰ τρόπον οἷονεὶ γλυκύν, ἀπαλόν, ἥπιον ἐνθ' ἄν.: Γλυκομουρμουρίζει τὸ παιδί Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ., ἐπὶ εὐαρέστου εἰς τὴν ἀκοὴν ψιθύρου: Ποίημ.

Καὶ πέρα ὡς πέρα τ' ἀρογιάλια μας
τὸ γλυκομουρμουρίζουν τ' ὄνομά σου

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ρυάκι κρουσταλλόνερο, πού γλυκομουρμουρίζεις
καὶ μῦρα παίρνοντας, δροσιὰ κι ἀνασασμὸ χαρίζεις
εἰς τ' ἄνθη τοῦ βουνου

Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.

γλυκομουρμούρισμα τό, Α. Καρκαβ., Λόγ. πλώρ., 187 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω.

Γλυκύ, ἀπαλὸν μ ο υ ρ μ ο ῦ ρ ι σ μ α, εὐάρεστος ψιθύρος ἐνθ' ἄν.: Κι αὐλακώναμε τὴ θάλασσα ζερβόδεξα μ' ἕνα γλυκομουρμούρισμα Α. Καρκαβ., ἐνθ' ἄν.

γλυκομουσκεύω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 291.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο υ σ κ ε ῦ ω.

Εἰς μεταφ. μόνον σημ., εὐφραίνω, γ λ υ κ α ῖ ν ω: Ἡ καλωσύνη τῶν ἄλλων τῆς γλυκομούσκευε τὴν καρδιά.

γλυκομπάτης ὁ, Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 310.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ π ᾶ τ η ς.

Ὁ οἷονεὶ γλυκός, ἐλαφρός, ἥπιος μ π ᾶ τ η ς: Ποίημ.

Πάρ' τῆς αὐγῆς τὸ ράντισμα, τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα,
τοῦ γλυκομπάτη τὰ φιλιὰ, τοῦ ἀηδοιοῦ πάρ' τὴ λαλιά.

γλυκομπίζελο τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ π ι ζ ῆ λ ι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Πίσσον τὸ ἥμερον (Pisum sativum) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), τὸ γνωστὸν ζ α χ α ρ ο μ π ῖ ζ ε λ ο.

γλυκομυζήθρα ἡ, Νάξ. (Ἀπόρυνθ.) γλυκομυζήθρα Νάξ. (Ἀπόρυνθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ υ ζ ῆ θ ρ α.

Ἡ ἐκ νοποῦ γάλακτος ἀναλὸς μ υ ζ ῆ θ ρ α: Ἐὼ ἔχω πρὸ καλὰ τὴ ξινομυζήθρα παρὰ τὴ γλυκομυζήθρα.

γλυκομυρίζω Ἡπ. Πελοπν. γλυκουμυρίζω Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ υ ρ ῖ ζ ω.

Ἐνεργ. καὶ μέσ., ὁσφραίνομαι τι μετὰ τέρψεως, μεθ' ἡδονῆς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ τὴ γλυκεῖά σου μυρωδιὰ νὰ τὴν γλυκομυρίσουν Πελοπν.

Νὰ μάση κάμπουσ' ἀπ' αὐτὰ νὰ τὰ γλυκουμυρίση
κι ἀφοῦ τὰ γλυκουμυρίστη, 'ς τοὺν κόρφου νὰ τὰ κρύψη
Ἡπ. (Λάκκα. Σούλ.)

Σὶ στέλνον χιριτίσματα σαράντα καριουφίλια
κ' ἕνα κλονὶ βασιλικό, τὴν πόρτα νὰ χτυπήσης
κι νὰ βγῆς ὅξου νὰ τοῦ δῆς νὰ τοῦ γλυκουμυρίσης
Θεσσ. (Σουκαμν.)

γλυκομύριστος ἐπίθ. Ι. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., 89 Ν. Καζαντζ., Θ. Κωμ. Καθαρτ., 22.132 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. μ υ ρ ι σ τ ὸ ς.

Ὁ ἀποδίδων οἷονεὶ γλυκεῖαν ὁσμὴν, εὐωδίαν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Εἶδαμε μισόστρατα ἕνα κέντρο
μὲ μῆλα γλυκομύριστα κι ὠραία
Ν. Καζαντζ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.

Καὶ περιβόλια ἐδῶ κ' ἐκεῖ καμαρωτά, γεμᾶτα
ἀπ' ἄνθη γλυκομύριστα κι ἀπ' ἄνθη δροσερά
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκονανουρίζω Μεγίστ. — Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ., 79 —
Σφαῖρ. (1921), φ. 136 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ν α ν ο υ ρ ῖ ζ ω.

Βρυκαλίζω, ν α ν ο υ ρ ῖ ζ ω κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν,
ἀπαλόν, τρυφερόν, εὐχάριστον ἐνθ' ἄν.: Θαρρεῖς καὶ βρίσκε-
σαι μέσα σὲ κούγια, ἐνῶ τ' ἀγέρι σὲ γλυκονανουρίζει καὶ
φυσᾷ Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., προκαλῶ εὐχαρίστη-
σιν, τέρψιν οἶονε γλυκεῖαν ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐγλυκονανούριζε ἡ
εὐτυχία τῆς συντροφιάς της Σφαῖρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκονειρεύομαι Θεσσ. (Τρίκερ. Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ὀ ν ε ι ρ ε ὑ ὀ μ α ι.

1) Ὀνειρεύομαι κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν, εὐχάριστον,
βλέπω γ λ υ κ ὶ, εὐχάριστα ὄνειρα Θεσσ. (Τρίκερ. Σκήτ.
κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀπόψι πού κοιμόμουν | κὶ γλυκονειριβόμουν,
ὄνειρά 'δα 'ς τὸν ὕπνον μου|ὄνειρα κὶ 'ς τοῦ ξύπνου μου
Τρίκερ. Συνών. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι. 2) Ἐπιθυμῶ
τι κρυφίως ὥσπερ καθ' ὕπνον ἐνθ' ἄν.: Τὸ μυστήριον πὼς ὁ
Πέτρος Φλώρης τὴν γλυκοκοίταζε τὴν κόρη του, πὼς τὸν
Πέτρο Φλώρη τότε γλυκονειρεύεται ἡ κόρη του Κ. Παλαμ.,
ἐνθ' ἄν.

γλυκονειριάζομαι Πελοπ.(Μάν. Μαργέλ. Πραστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ὀ ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι.
Βλέπω εὐχάριστον, γλυκὺ ὄνειρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἡ Μαρουδιὸν κοιμότανε | καὶ γλυκονειριάζότανε
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Γλυκὰ ὅπου κοιμόμουν | καὶ γλυκονειριάζόμουν
Πραστ. Συνών. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ε ὑ ὀ μ α ι 1.

γλυκονείριασμα τό, Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 28.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι.

Τὸ νὰ ὄνειρεύεται τις εὐχάριστον, οἶονε γλυκὺ ὄνειρον:
Συνέβηκε κάτι πού τὴν ξάφνισε ἀπάνω 'ς τὸ γλυκονείριασμά
της.

γλυκόνειρο τό, Πελοπ.(Βάλτ.Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ.
Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 9 Μ.
Τσιριμῶκ., Σονέττ., 7 καὶ 62 — Ν. Ἐστ. 15 (1934), 790.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ὄ ν ε ι ρ ο.

Γλυκὺ, εὐχάριστον ὄνειρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νάνι του νὰ κοιμηθῇ, | γλυκόνειρα θέλω νὰ ἰδῇ
(βρυκάλ.) Πελοπ. (Δίβρ.) || Ποιήμ.

Κάθε παρθένα πού ἀγρυπνᾷ 'ς τοῦ πόθου τὰ μα-
γνάδια
καὶ κλώθει τὰ γλυκόνειρα 'ς τὸν ὕπνο της ἡ ἀγάπη
Σ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν.

Γλυκόνειρα νανούρισαν τὶς νιξὲς τὶς καλομοῖρες,
ἡ βρύση, ὁ λόγγος, ἡ χαρά, τ' ὁμορφα παλληκάρια
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

Γαληνεμένοι κι οἱ καημοί, κι οἱ πόνοι νὰ σωπᾶνε,
νὰ ζῶ μὲ τὸ γλυκόνειρο, νὰ ζῶ καὶ νὰ θυμᾶμαι
Μ. Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν., 62.

γλυκονεραντζιά ἡ, Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 326—
Λεξ. Βλαστ. 472 Πρω. Δημητρ. γλυκονεραντζὲ Κρήτ. γλυ-
κονερατζιά Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ.
Περουλ. Ραχτ. Σιν. Σφακερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ο.

Τὸ φυτὸν Νεραντζέα ἡ γλυκύκαρπος (Citrum vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Hesperidae).

γλυκονέραντζο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκονέραντζο
Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ. Περουλ.
Ραχτ. Σιν. Σφακερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. γλυκονεράντζι
Ζάκ. Κῶς — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 326 Χελδρ.—
Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., 15 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ν ε ρ ᾶ ν τ ζ ι. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ο ν καὶ εἰς Δουκ.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ι ᾶ ς, τὸ ὄπ. βλ.

γλυκονερία ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ὶ ν ε ρ ο.

Ἡπία, λεπτὴ, σιγανὴ βροχή.

γλυκονεριώτης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ ν ε ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι ὡ τ η ς.

Ἐπὶ τῆς δρυός, ὡς καιομένης δῆθεν εὐκόλως: Οἱ Παππα-
μυλιῶτες λένε τσι δρυῖδες γλυκονεριῶτες, γιὰ πὼς κάβγουν-
ται εὐκόλα.

γλυκόνερο τό, Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 31—Ν. Ἐστ.
27 (1940), 113 γλυκονέρι Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὶ, οὐδετ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ ς, καὶ τοῦ
οὐσ. ν ε ρ ο.

Ἰδῶρ ἐκ φυσικῆς πηγῆς ἔχον γλυκίζουσάν πὼς γεῦσιν
ἐνθ' ἄν.: Ζέστανε γλυκόνερο, ἔλουσε καλὰ καλὰ τὸ παιδί,
τὸ χτένισε Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυκόνερο Κρήτ. Γλυ-
κονέρι Πελοπ. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σκίαθ. Γλυκονέρι Ἡπ.
(Κόνιτς.) Γλυκονέρι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καισαρ.
Κάλιαν.)

γλυκόνερος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκόνερους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ ς καὶ τοῦ οὐσ. ν ε ρ ο.

Ὁ ἔχων γλυκὺ ὕδωρ ἐνιαχ.: Ἄσμ.

Τρία ποτάμια ἔχουνι ἰδῶ 'ς τοῦ Ἰλιδίμι.

Ἡ Τούτζια χονρίζ' ἀδρούγυνα κὶ ἡ Μαρίτς' ἀδέρφια,
κ' ἡ Ἀρδα ἡ γλυκόνερα τὴ μάνν' ἀπ' τὰ πιδιά της
(ἐκ μοιρολ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

γλυκονιδός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ ς καὶ ν ι ὶ ς, διὰ τὸ ὄπ. βλ.
ν ε ὶ ς.

Ὁ εὐχάριστος τὴν ὄψιν, ὁ οἶονε γλυκὺς νέος: Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῆς ὁ γλυκονιδός, τ' ὁμορφο ἀρχοντοπαίδι
χρόνους ἐφτά-ν-ἐδιάλεγε νὰ βρῇ τ' αἶξιο του ταίρι.

